

[Chr. R. Christensen.]

træde, og jeg kan, idet jeg maa udtale, at jeg nærer Tillid til, at Ministeren vil administrere Loven paa en tilfredsstillende Maade, tilsige mit Partis Støtte til en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

Robert Mikkelsen: Jeg kan anbefale dette Lovforslag til en velvillig Behandling. Naar Tyskerne under Krigen overtog danske Ejendomme, skete det — bortset fra Besættelsestidens første Maaneder — ved de danske Myndigheders Mellemløst, nemlig saadan, at den danske Stat faktisk købte og betalte Ejendommene med en endda særdeles god Pris. Det fremgaar af Afviklingsudvalgets Betænkning, at de prisregulerende Foranstaltninger, der blev indført, ikke var særlig virksomme paa dette Felt, og jeg er enig med den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti i, at man burde se lidt nærmere paa dette Spørgsmaal. Til den sidste ærede Ordfører vil jeg gerne sige, at ser man Registreringerne igennem, vil man kunne finde ikke ganske faa Tilfælde, hvor Folk baade synes at have været ivrige for at sælge og ogsaa ivrige for at opnaa en saa rigelig Pris som paa nogen Maade mulig.

Men naar nu Forholdet er saaledes, at disse Ejendomme faktisk er erhvervet og betalt af den danske Stat, maa man jo spørge, hvilke Problemer der egentlig kan opstaa heraf, og om virkelig en ny Lovgivning med ret komplicerede Bestemmelser er nødvendig i dette Forhold. En saadan Lovgivning er imidlertid nødvendig. Den er det, fordi man fra Myndighedernes Side dengang valgte en Form for disse Afstaaelser, som er mildest talt uheldig. I Stedet for at den danske Stat simpelt hen købte de paagældende Ejendomme, blev det nemlig i talrige Tilfælde lavet saadan, at der oprettedes noget, man kaldte en Lejekontrakt, mellem den oprindelige Ejer og den tyske Stat eller en eller anden tysk Institution; Lejesummen blev ansat saadan, at den svarede til Ejendommens fulde Værdi, i mange Tilfælde endda godt og vel, og der indføjedes derefter en Bestemmelse om, at Ejeren var forpligtet til senere uden yderligere Betaling at give Skøde til den danske Stat. Undertiden blev Bestemmelsen herom ikke udtrykkeligt indført i Dokumentet, men Afviklingsudvalget mener dog, at ogsaa i disse Tilfælde staar der Bestemmelser, som tilstrækkelig tydeligt viser, at dette i hvert Fald har været Meningen. Grunden til denne besynderlige Façon skal i Følge Betænkningen fra Afviklingsudvalget være den, at man mente det nødvendigt at undgaa, at den dan-

ske Stat formelt stod som Erhverver af Ejendomme, der stilledes til den tyske Værnemagts Disposition til militære Formaal, men reelt var det jo netop dette, der skete.

Den danske Stat købte og betalte Ejendommene og stillede dem til Disposition for Tyskerne til militære Formaal. Dette Forhold ønskede man at skjule, og det er efter min Mening ganske opsigtsvækkende at finde den danske Stat impliceret i et saa naivt og ynkeligt gennemført Forsøg paa at dække over faktiske Forhold; det er nærmest tragikomisk at se den mildest talt uheldige Form, man vælger for at gennemføre disse Manøvrer. Det er nedslaaende at se den danske Stat i Forbindelse med den Slags Vinkelskriverfiffighed og Prokuratorkneb, og Udfaldet af hele dette pro forma-foretagende er, som man paa Forhaand kunde vente, blevet, at man er havnet i en Redelighed af tvivlsomme Fortolkninger og utvivlsomme Dumheder, som det nu altsaa skal være denne Lovs Opgave at redde os ud af.

Der er f. Eks. Spørgsmaalet om de gamle Ejeres Ret. Den gamle Ejer staar jo stadig som Ejer, og efter Formuleringen i mange af Kontrakterne er Ejeren berettiget til naar som helst efter den 1. April 1945 at opsiges Lejekontrakten og tage sin Ejendom tilbage — uanset at han engang har faaet den rigeligt betalt —, fordi Staten ikke inden den 1. April 1945 har benyttet sin Ret til at kræve Skøde.

Og der er andre Tilbagekøbsrettigheder, som er lige saa urimelige, og som jeg heller ikke forstaar, at der nu skal tages saa vidtgaaende Hensyn til. Naar Forholdet nemlig er det, at der er betalt fuld Erstatning — og det er der rigeligt —, saa er der ikke mere at tale om, saa maa det være nok, og saa kan der ikke fra den tidligere Ejers Side nu kræves nogen Tilbagekøbsret, det er ganske ligetil. Hvor grove Fejl der end er begaaet fra den paagældende Administrations Side, maa det være klart, at saadan ligger Forholdet. Nu har Tilstanden ændret sig afgørende, siden disse Kontrakter blev indgaaet. De oprindelige Ejere har faaet fuld Betaling. Det følger altsaa af sig selv, at den Hensigtsmæssighedsforanstaltning, man i sin Tid ansaa for rimelig: at de tidligere Ejere kunde faa Ejendommen igen, ikke mere bør kunne gennemføres. Det er klart, at den maa kunne falde bort gennem Bestemmelsen i denne Lov, uanset de mere eller mindre forkludrede Regler, man i sin Tid har indført i disse Kontrakter.

Overalt, hvor der kan udstykkes, bør der selvfølgelig udstykkes, og i de Tilfælde, hvor Staten selv kan anvende Ejendom-